

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: X., narozená dne X.
bytem X.

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 7. 2025, č. j.: CPR-23047-3/ČJ-2025-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 7. 2025, č. j.: CPR-23047-3/ČJ-2025-930310-V248, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 10. 6. 2025, č. j.: KRPA-135108-22/ČJ-2025-000022-SV, kterým bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní

vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující žalobkynino vycestování, a lhůta k vycestování byla stanovena do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovaná nezjistila skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nezabývala se individuálními okolnostmi případu. Trvalý pobyt jí byl zrušen ke dni 25. 11. 2024, protože pobývala mimo území ČR nepřetržitě po dobu delší než šest let. Důvodem byla X. S X. nebylo možné cestovat z X. do ČR. X. O žalobě proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu dosud nebylo rozhodnuto. Žalovaná se nezabývala všemi okolnostmi týkajícími se nemožnosti návratu X. a jejího soukromého a rodinného života.
3. Povinností žalované bylo vymezit veřejný zájem na uložení správního vyhoštění. Správní orgány nesprávně posoudily otázku přiměřenosti správního vyhoštění a stanovené doby zákazu vstupu na území s ohledem na právo na soukromý a rodinný život, nezkoumaly jednotlivá hlediska přiměřenosti a pouze opakovaně uvedly, že se žalobkyně nevyjádřila v rámci výsledku a že stupeň její integrace do společnosti nepředstavuje překážku pro uložení správního vyhoštění. V ČR dlouhodobě žijí její příbuzní. X., v současné době pobývají v X. a chtějí se vrátit do ČR za účelem studia. Nezletilý syn X. Ve věku X. let není připraven na území ČR bydlet sám a jeho pobyt závisí na pobytu jeho matky. Žalovaná nevymezila nejlepší zájem nezletilého dítěte žalobkyně a nevěnovala se otázce, zda je s ním napadené rozhodnutí v souladu.
4. Uložení správního vyhoštění je nepřiměřeně přísné, protože se žalobkyně nedopustila žádného protiprávního jednání a snaží se vyřešit svůj pobytový status. Žalobkyně nesouhlasí s argumentací žalované týkající se její údajné pasivity. Uložení správního vyhoštění má pro žalobkyni likvidační dopad, protože jí brání v podání žádosti o trvalý pobyt.
5. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že žalobkyně pobývala na území 150 dní bez pobytového oprávnění. Má nezletilého syna ve věku X. let, který X. a od X. 2024 pobývá bez matky. Není jasné, jak by mělo správní vyhoštění poškodit jeho zájem, návratem žalobkyně by naopak došlo ke sloučení rodiny. Pokud by prvostupňový orgán nebo žalovaná přezkoumávaly zánik pobytového oprávnění, překročily by svou věcnou příslušnost. Žalobkyně během výsledku neodpovídala na otázky a pouze zaslala vyjádření. Neuvedla žádné okolnosti týkající se X. či získávání finančních prostředků během X. Není zřejmé, z jakých prostředků žije poslední rok pobytu na území a kdo pečuje o jejího nezletilého syna. Žalovaná dále odkázala na napadené rozhodnutí a navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že se dne 25. 4. 2025 žalobkyně dobrovolně dostavila na Policii ČR, aby vyřešila svůj neoprávněný pobyt. Trvalý pobyt jí byl ukončen a lustrací

nebylo zjištěno žádné oprávnění, které by jí umožňovalo pobývat na území ČR (úřední záznam ze dne 25. 4. 2025, č. j.: KRPA-135108-1/ČJ-2025-000022).

8. Podle výpisu z evidence byl žalobkyni udělen trvalý pobyt dne 20. 2. 2007, který byl zrušen ke dni 25. 11. 2024. Z kopie cestovního dokladu vyplývá, že žalobkyně přijela z X. do ČR dne 16. 5. 2024.
9. Dne 25. 4. 2025 bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobývání na území bez platného oprávnění k pobytu dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. (oznámení zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-135108-6/ČJ-2025-000022-SV).
10. V rámci svého výsledku dne 25. 4. 2025, z něhož byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-135108-7/ČJ-2025-000022-SV, žalobkyně pouze uvedla své jméno, státní příslušnost, místo narození a skutečnost, že je zdravá. Na všechny ostatní otázky odmítla odpovědět, ačkoli byla prvostupňovým orgánem opakovaně poučena o důsledcích takového postupu.
11. Žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce zaslala prvostupňovému orgánu písemné vyjádření k výsledku, jež se obsahově shoduje s žalobními námitkami. Popsala svoji rodinnou situaci a X.
12. Dne 6. 5. 2025 proběhla první pobytová kontrola. Jeden ze zvonků byl označen jménem žalobkynina ubytovatele, na zvonění nikdo nereagoval. Dne 13. 5. 2025 proběhla druhá pobytová kontrola se stejným výsledkem. Dne 15. 5. 2025 byla provedena třetí pobytová kontrola, na zvonění opět nikdo nereagoval, do domu však přicházel partnerský pár a hlídka následně zjistila, že žalobkyně v příslušném bytě už více než jeden rok nebydlí (sdělení ze dne 15. 5. 2025, č. j.: KRPA-135108-13/ČJ-2025-000022-SV).
13. Žalobkyně v rámci písemného vyjádření k podkladům ze dne 30. 5. 2025 uvedla, že skutečně v místě, ve kterém proběhla pobytová kontrola, nežije, a předložila doklad o ubytování. Dne 20. 5. 2025 podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR. Uložení správního vyhoštění považuje za nepřiměřeně přísné.
14. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 10. 6. 2025, č. j.: KRPA-135108-22/ČJ-2025-000022-SV, bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu ust. § 179 z.p.c.
15. Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu podala žalobkyně blanketní odvolání, jež dodatečně odůvodnila. Důvody odvolání jsou obsahově shodné s žalobními body.
16. Následně vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 29. 7. 2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Soud ve věci konal jednání, k němuž se ale nikdo nedostavil.

19. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
20. Podle ust. § 119a odst. 2 z.p.c. *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
21. Podle ust. § 174a odst. 2 z.p.c. *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
22. Soud předně uvádí, že bylo dostatečně prokázáno a podloženo listinnými důkazy, že žalobkyně dlouhodobě žila v České republice na základě povolení k trvalému pobytu, jehož platnost byla zrušena rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 25. 11. 2024. Žalobkyně podala žalobu, již nebyl přiznán odkladný účinek. Trvalý pobyt byl zrušen, protože se žalobkyně po dobu delší než šest let zdržovala mimo území ČR. Žalobkyně se dne 25. 4. 2025 dostavila na příslušné oddělení Policie ČR se svým právním zástupcem.
23. Za situace, kdy jsou splněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j.: 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: „Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j.: 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j.: 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j.: 4 Azs 8/2017-21).
24. Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že je v obecném zájmu, aby byly platné právní předpisy dodržovány a aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří je respektují. Žalovaná na uvedené rozhodnutí odkázala v napadeném rozhodnutí. Soud proto považuje vymezení veřejného zájmu ve vztahu ke správnímu vyhoštění za dostatečné.
25. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaná nedostatečně posoudila skutkový stav, protože nezohlednila, že byl trvalý pobyt zrušen kvůli X.
26. NSS v rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j.: 9 As 5/2017-28, uvedl: „V řízení o přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění nelze podrobit přezkumu předcházející rozhodnutí ve věci pobytu (bližší viz např. rozsudky ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22, ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8

As 118/2012-45). I přes vzájemnou obsahovou návaznost se tato rozhodnutí vyznačují odlišným předmětem a obsahem, řízení jsou vedena na základě jiných právních norem a jejich výsledkem je vydání dvou různých správních rozhodnutí, přičemž každé z nich je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví (podle § 65 odst. 1 s. ř. s.). Ostatně stěžovatel obě žalobní řízení také sám vyvolal, což jen podporuje výše uvedené závěry. Pokud by byl městský soud povinen v řízení o vyhoštění přezkoumávat pobytová rozhodnutí jako rozhodnutí podkladová, či otázku jejich zákonnost považovat za otázku předběžnou, postrádal by soudní přezkum rozhodnutí ve věci zrušení pobytového oprávnění cizince jakýkoliv význam. Existence, resp. právní moc rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je samozřejmě relevantní pro posuzovanou věc, neboť bez takového rozhodnutí by nebyly splněny podmínky pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců (tedy konkrétně podmínky, že cizinec pobývá na území „bez platného oprávnění k pobytu“). Městský soud postupoval správně, když vycházel ze správního spisu, ve kterém jsou založena pravomocná rozhodnutí o zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Pro posouzení neoprávněnosti pobytu jako podmínky pro vyhoštění postačuje, pokud je ze správního spisu zřejmé, že takové rozhodnutí existuje a bylo stěžovateli doručeno, resp. nabylo právní moci nejpozději ke dni vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud je při posuzování žaloby povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 s. ř. s.). Pro případ, že by stěžovatel v soudním řízení vedeném u městského soudu pod. sp. zn. 10 A 198/2005 uspěl, tj. rozhodnutí ve věci jeho trvalého pobytu by byla soudem pro nezákonnost zrušena a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení, obsahuje správní řád vlastní mechanismy, na základě kterých se stěžovatel může domoci zrušení rozhodnutí ve věci jeho vyhoštění. Dokud však existuje pravomocné rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu, hledí se na toto rozhodnutí v souladu se zásadou presumpce platnosti a správnosti správních aktů, jako na rozhodnutí platné, správné a právně závazné. Tato zásada slouží k tomu, aby vydané správní akty, zejména v podobě správních rozhodnutí, byly respektovány, a to až do doby, než budou případně pravomocně zrušeny nebo nahrazeny akty jinými.“ Citovaný rozsudek byl potvrzen v rozsudku NSS ze dne 16. 1. 2023, č. j.: 3 Azs 191/2022-38, a v usnesení téhož soudu ze dne 17. 6. 2025, č. j.: 4 Azs 101/2024-42.

27. Důvody pro zrušení trvalého pobytu včetně X. žalobkyně byly předmětem správního řízení, jehož výsledkem bylo zrušení jejího pobytového oprávnění. Žalobkyně proti pravomocnému rozhodnutí sice podala žalobu, nebyl jí však přiznán odkladný účinek. V souladu s výše citovaným rozsudkem NSS je ze správního spisu zřejmé, že uvedené rozhodnutí existuje a nabylo právní moci pět měsíců před zahájením řízení o správním vyhoštění. Dokud existuje pravomocné rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, hledí se na něj v souladu se zásadou presumpce platnosti a správnosti správních aktů jako na rozhodnutí platné, správné a právně závazné. Soud není oprávněn ani povinen v řízení o správním vyhoštění posuzovat zákonnost pobytového rozhodnutí jako předběžnou otázku.
28. Prvostupňový orgán se otázce přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění podrobně zabýval. Podotkl, že X. a vzhledem k její nepřítomnosti na území po dobu delší než šest let lze další dočasné vycestování překlenout pomocí moderních komunikačních technologií. Žalobkyně na území ČR o nikoho nepečuje a není odkázaná na péči jiné osoby. V zemi původu žije X. Nesdílí domácnost s občanem ČR ani jiného členského státu EU a nevlastní v ČR žádný majetek. Více než šest let pobývala v zemi původu, proto lze předpokládat, že má vytvořené zázemí pro svůj návrat. Rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zásahem do soukromého života cizince a jeho blízkých, ale jeho dopad není vzhledem k protiprávnímu jednání žalobkyně nepřiměřený. Žalobkyně se v rámci výslechu

nevyjádřila k otázkám týkajícím se soukromého a rodinného života, ačkoli byla opakovaně poučena o následcích takového postupu. Prvostupňový orgán přihlédl ke skutečnosti, že žalobkyně pobývala neoprávněně na území ČR od 26. 12. 2024 do 25. 4. 2025, kdy se dostavila na příslušné oddělení Policie ČR. Dále neshledal stupeň integrace do společnosti ČR, který by měl být překážkou pro její vycestování. Odjela z ČR z vlastní vůle a dlouhodobý pobyt mimo území nasvědčuje ztrátě faktického osobního i sociálního vztahu k ČR. Měla si být vědoma jeho důsledků. Prvostupňový orgán nezpochybnil předchozí pobyt na území ČR a vazby vytvořené v minulosti. Otázku studia žalobkyniných dětí na území ČR nelze předjímat do budoucna. Podmínkou studia na střední i vysoké škole je úspěšné absolvování přijímacího řízení a pro občany třetích zemí také povolení k dlouhodobému pobytu, které není udělováno automaticky. Záměr jejich dětí není podložen žádnými konkrétními kroky, např. potvrzením o přijetí ke studiu či žádostí o povolení k pobytu. Žalovaná prvostupňové rozhodnutí potvrdila a dodala, že žalobkyně ve svém vyjádření neodpověděla na všechny otázky, které jí prvostupňový orgán položil během výsledku. Vyjmenovala své příbuzné, ale nepopsala vzájemné vztahy. Lze jen spekulovat, do jaké míry jsou žalobkyniny děti integrovány do české společnosti. X., X. je nezletilý a více než rok žije bez své matky v X. Neuvedla, jaká je její finanční situace ani zda si platí zdravotní pojištění.

29. Soud s uvedeným hodnocením souhlasí. Prvostupňový orgán provedl výsledek s žalobkyní, kladl jí standardní otázky a žalobkyně se rozhodla na ně neodpovídat, což bylo její právo. Byla řádně poučena o důsledcích takového přístupu. Prvostupňový orgán mohl vycházet pouze z jejího písemného podání, neměl možnost reagovat na spontánní vyjadřování během výsledku ani se doptat na podrobnosti. Žalobkyně v rámci svého vyjádření zaslánoho po výsledku a v dalších podáních sama přesně vymezila okolnosti svého případu, které považovala za relevantní. Správní orgány je následně promítly do svých úvah týkajících se přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí.
30. Není jasné, v jaké zemi pobývá X. a zda X. Kromě letmé zmínky o tom, že žalobkyně pobývala v ČR již od roku X., X. Soud se však vzhledem k okolnostem případu domnívá, že se nenachází na území ČR či jiného členského státu EU, protože v opačném případě by žalobkyně jistě takovou skutečnost uvedla. Jedná se o další okolnost relevantní při posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí, X. Žalobkynin nezletilý X. syn žije od X. 2024 bez své matky. Není zřejmé, s kým žije, kdo o něj pečuje, zda mu jeho matka např. posílá finanční prostředky a zda po životě v X. v období let X. až 2025 stále ovládá český jazyk. Není známo, jakým způsobem žalobkyně získává finanční prostředky, v jak častém kontaktu byla se svými příbuznými žijícími na území ČR mezi lety X. a 2024 či zda se s nimi pravidelně vídá od X. 2024, kdy přicestovala zpět do ČR. Žalobkyně byla od začátku řízení o správním vyhoštění zastoupena advokátem a byla opakovaně poučena během výsledku, že v případě odmítnutí odpovídat na otázky bude prvostupňový orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života vycházet z jemu známých skutečností obsažených ve správním spisu. Byla proto dostatečně seznámena s riziky zvoleného postupu. Správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí vycházely ze všech tvrzení, které jim žalobkyně poskytla, ostatně ani nenamítala, že by některá skutečnost byla opomenuta. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně a přesně v rozsahu odpovídajícím informacím, které žalobkyně sdělila.
31. Žalobkyně dále namítla, že nebyla posouzena všechna hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však v právní větě k rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j.:

8 As 109/2013-34, uvedl: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí.*“ Prvostupňový orgán přihlédl k žalobkyninu dřívějšímu dlouholetému pobytu v ČR a jejímu životu v X. mezi lety X. a 2024. Její děti pobývají v X. bez své matky již více než rok od X. 2024, přičemž X. Dalšími aspekty byly absence jejích sociálních a kulturních vazeb v důsledku dlouhodobé nepřítomnosti na území ČR, X., které jí však nebránily absolvovat dlouhou cestu z X. do ČR a které současně X., a délka neoprávněného pobytu na území. Správní orgány proto zohlednily všechna relevantní hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí a soud se s jejich závěry ztotožňuje.

32. K nejlepšímu zájmu nezletilých dětí existuje konstantní judikatura. NSS v rozsudku ze dne 28. 8. 2025, č. j.: 3 Azs 194/2024-54, uvedl: „*Při poměřování dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince podle § 174a zákona o pobytu cizinců je tedy v případech, kdy se rozhodnutí dotýká nezletilých dětí, nezbytné v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k výkladu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pečlivě posoudit konkrétní situaci nezletilých dětí, jejich věk, délku a povahu pobytu v České republice i v zemi původu, míru jejich integrace i závislosti na péči rodičů. Nejlepší zájem dítěte jistě neznamená, že by Česká republika měla automaticky přijmout každé dítě, kterému by se zde žilo lépe, nicméně tento zájem musí být ohniskem úvah správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, a v něm citovaná judikatura ESLP).*“ Správní orgány se situací žalobkynina nezletilého syna zabývaly dostatečně. X., od X. let trvale pobývá v X., nyní mu je X. let a již více než rok od X. 2024 žije bez matky. Nebyl přijat ke studiu na území ČR a ani nepodal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu. Soud se proto domnívá, že nejlepšímu zájmu nezletilého dítěte byla věnována dostatečná pozornost. Důsledkem návratu žalobkyně do země původu bude opětovné sjednocení rodiny.
33. Žalobkynino tvrzení, že se nedopustila žádného protiprávního jednání, se nezakládá na pravdě. Žalobkyně pobývala na území ČR v rozporu se zákonem, a to bez platného pobytového oprávnění. Rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nabylo právní moci dne 25. 11. 2024, žalobě nebyl přiznán odkladný účinek a žalobkyně se dostavila na Policii ČR až dne 25. 4. 2025. Soud rovněž nepovažuje argumentaci o její pasivitě za nepodloženou, naopak z jejího jednání jednoznačně vyplývá nečinnost. Žalobkyni je vzhledem k její pobytové historii znám systém pobytových oprávnění na území ČR a podmínky pro žádost o trvalý pobyt. Byla si vědoma skutečnosti, že pobývá v ČR bez jakéhokoli pobytového oprávnění. V X. se může znovu setkat X. a po uplynutí jednoho roku se může vrátit do ČR, pokud získá nové pobytové oprávnění.
34. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. září 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce